

příslušné částky jen do tříměsíční lhůty po splatnosti té které premie. Podle § 11 zák. jsou neplatná ujednání, která by obmezovala neb vylučovala platnost zákona o pensijním pojištění v neprospěch pojištěnců a o takový případ tu jde. Žalovaný ve sporu doznal své opomenutí, že totiž po vstoupení žalobkyně u něho do služebního poměru dnem 1. května 1926 ji nepřihlásil k pensijnímu pojištění a že tak učinil až dodatečně v roce 1929 a že teprve platebním výměrem pensijního ústavu ze dne 14. srpna 1929 došlo k předpisu pojistných premii za dobu od 1. května 1926 do 31. prosince 1928. Nesplnil-li však žalovaný povinnost přihlašovací a povinnost platiti pojišťovací premie ve lhůtách zákonem mu uložených, ztratil tím i nárok na srážku polovice dodatečně úhrnně předepsaných premii za žalobkyni, ježto tento nárok mu zákon přiznává jen, když pojistné premie řádně a včas plní a uplatní své právo ku srážce nejdéle v preklusivní lhůtě tří měsíců ode dne splatnosti měsíční premie, jinak právo toto zaniká. Opomenutím včasného plnění měsíčních premii zbavil se žalovaný srážkového oprávnění podle § 68 odst. 2 zák. preklusivní lhůtou vázaného a právo toto zaniklo a nemohlo jím po té býti uplatněno. Žalobkyni a jejímu nároku nemůže býti na úkor ani pozdější její souhlas ku srážce polovice dodatečně předepsaného pojistného, zakládající se v právním omylu, ježto srážka po zániku práva preklusu byla podle zákona již nepřipustna a absolutně neplatna i úmluva o ní (§ 879 obč. zák.). Žalobní nárok je proto odůvodněn ustanovením § 1431 obč. zák., ježto k opodstatnění tohoto nároku postačí i omyl právní (sb. n. s. 9968).

Čís. 14223.

Exekuční zástavní právo vydobyté na nemovitost zaniká zaplacením pohledávky. Ustanovení § 469 obč. zák. neplatí při exekučním právu zástavním.

Příhláška takové pohledávky k rozvrhu nejvyššího podání mohla by přivoditi její příkázání jen, došlo-li při jejím placení k jejímu výkupu podle § 1422 obč. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1935, R II 40/35.)

P r v ý s o u d rozděluje nejvyšší podání přikázal Ladislavu K-ovi k hotovému zaplacení podle přihlášky, podle směnečného platebního příkazu č. j. . . . a postupní listiny ze dne 11. května 1932 na kapitále obnos 3.400 Kč a knihovni věřitele, pokud vznesli odpor proti tomuto příkázání, odkázal na pořad práva. **R e k u r s n í s o u d** potvrdil usnesení prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky, zrušil usnesení nižších soudů počínajíc příkázáním obnosu 3.400 Kč s přísl. K-ovi k hotovému zaplacení z nejvyššího podání a prvnímu soudu uložil nový rozvrh nejvyššího podání.

D ů v o d y :

Příkazání pohledávky 3.400 Kč s přísl. notáři L. K. a odkázání odporu proti tomuto příkazání na pořadí práva se stalo neprávem. Tato pohledávka byla sice pod C 28 zajištěna dne 9. července 1930 vnučeným zástavním právem pro Úvěrnu v K. a v den dražby nemovitostí t. j. 22. října 1932 byl vložen převod tohoto zástavního práva notáři K. a to na základě postupní listiny z 11. května 1932. Než zmíněná pohledávka zanikla podle zápisu ze dne 30. dubna 1932 č. j. E 1308/31-27 zaplacením a tím zaniklo i exekučně pro ni vydobyté zástavní právo a to proto, že exekuční zástavní právo trvá jen potud, pokud to odpovídá skutkovému stavu, bez ohledu na stav knihovní (sb. n. s. 4956, 7548, 12854). Zmíněným zápisem sepsaným již před vystavením zmíněné postupní listiny, tudíž veřejnou listinou, jejíž obsah podle § 292 c. ř. s. jest míti za správný, je totiž prokázáno, že 30. dubna 1932 sám notář K. v zastoupení povinné vykázal zaplacení a navrhl nejen zrušení dražebního řízení, nýbrž i výmaz zástavního práva. Takovým placením nastal podle § 1412 obč. zák. zánik pohledávky a s ním i zánik zástavního práva. Přihláška této pohledávky k rozvrhu by mohla proto podle §§ 210 ex. ř. a 214 ex. ř. přivoditi její příkazání jen, kdyby byl notář K. předložil listiny, z nichž by bylo zjevno nejen, že ve skutečnosti nikoli povinná, nýbrž on sám svým jménem zaplatil pohledávku Úvěrny v K., nýbrž také to, že on již před placením anebo aspoň při placení žádal na Úvěrnu v K. postoupení jejích práv, takže by došlo k výkupu pohledávky ve smyslu § 1422 obč. zák. To však notář K. neprokázal, takže dle exekučních spisů bylo v rozvrhovém řízení považovati uvedenou pohledávku 3.400 Kč s přísl. i se zástavním právem za zaniklé, a nebylo je proto z nejvyššího podání příkazati. Právem také vytýká dovolací rekurs i to, že v pořadí příkazaných pohledávek byly příkazány i útraty, které podle § 216 posl. odstavce ex. ř. nepožívají stejného pořadí s jistinou. Knihovním věřitelům, kteří nejsou vymáhajícími věřiteli v dražebním řízení, ve kterém došlo k rozvrhu, jest sice v pořadí jistiny příkazati také všechny útraty vzešlé jim při dřívější jimi vedené exekuci na nemovitost, ale jen potud, pokud byly již soudně určeny. Útraty mobilární exekuce a útraty vzešlé po příklepu lze dle stálé judikatury přisouditi k úhradě z nejvyššího podání jen tehdy, vázlo-li pro ně zástavní právo na příklad ve zvláštní jistotě zřízené za vedlejší závazky, čemuž zde tak nebylo (sb. n. s. 5700, 7689, 9049, 10975, 12152).

Čís. 14224.

K vydobytí útrat slehnutí a případných dalších nutných výloh, které byly nemanželské matce přiznány podle § 167 obč. zák., lze vésti exekuci podle druhého odstavce § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, R I 3/35.)